

Моравске тајне

Овдашњи људи , као било где на другом месту, свикнути су да живот омеђе у сигурност сопственог окружења. Неко воли шетњу у природи , неко ћаскање у башти са расађеним парадајзом и убеђењем да ће уз причу лепше расти. Има и оних који су мистично везани за Мораву и њену обалу . Док тече поред града она носи са собом и своје тајне , поверене јој од стране заљубљених у њену обалу и стрпљивост да их беспоговорно слуша . На реци се друже, кроз шалу деле са њом свој терет , нађу на њој себе и себи сличне. Морава им дође као да им је старија тетка од поверења која ће их увек саслушати и ништа замерити . Таква тетка се поштује и не може се изневерити. Мало по мало, такав однос реке и људи изроди најоданији део љубитеља моравских обала , Моравске риболовце. За неке од њих, све се изокрене . Морава им је цео живот а

одлазак у реалан свет је само пауза да одраде обавезе које имају . Кад одраде шта морају врате се на реку. У ноћи , пред свануће ,запоседају само њима посебна места на обали ... У чему је посебност тих места ,.. то нико не зна до њих самих . Као да постоји тајни договор између реке и њих . Нека места су скривена извијеним гранама врба и растиња са обале , тешко видљива и не доступна. Друга су пак, поређана једно до другог, на минималној удаљености како не би сметали једни другима док струну и мамац забацују у воду.

Сам долазак риболоваца и њихово окупљање је готово мистичан чин. По мрклом мраку крадом се из куће извуку и тихо, пажљиво, затварају капију за собом како не би направили буку да неког не пробуде. Узјашу свој точак(бицикл) натоварен свиме што им треба од прибора за пецање и кривудајући крену кроз варош

ка реци . Чутурица са водом или ракијом је обавезни део прибора као и сендвич завијен омашћеном новином. Штапови за пецање штрче испред и иза точка те када се сусретну са другим пецарошима, само се климањем главом поздраве пазећи да се не сударе са другима, који лако могу искочити из мрака . Као по договору , формира се колона риболоваца на бициклима. Пажљиво држе одстојање док возе како једни другима не би били на сметњи. Када их угледа, дежурни позорник изађе из сенке мрака до ивичњака тротоара, одпоздрави им дизањем руке као какав војник .

Нико му гласом не одговара, само му климну главом. Глува ноћ је,.. људи спавају,.. не сме се реметити јавни ред и мир.... Дежурни орган реда , смерно их отпрати погледом док не замакну путем у мрак, захвалан што му разбише монотонију дежурства.

Ћутљиви риболовци се зауставе тек када асфалта више нема. Сјашу са бицикле, те стазом коју су сами кроз мрачно шипражје ко зна кад прокрчили, грабе ка обали реке и свом месту за пецање .

На месту за риболов окупе се један по један. Ко први стигне чека остале на височијем делу обале. Када сви пристигну, паркирају свој бицикл, протегну се и крену по распореду да силазе до својих пецарошких места, ниже до саме воде. Прво сиђе најспретнији од њих, одложи риболовачки прибор на своје место те се врати да помогне онима, мање спретнима, да се и они спусте низ стрму обалу до њихових места. Да их неко види како се са поштовањем помажу док силазе био би у чуду. У свакодневном животу, обично су пуно грубљи према другима. Као да им је, од месечине светлуцаво таласање Мораве , променило ћуд и од грубих и намћорастих их претворило у пажљиве и увек спремне

да помогну . Можда су само опуштенији у мраку , рачунају да их нико неће видети , у свакодневном животу такво понашање би било схваћено као слабост. Сви се добро знају а најбоље по надимцима.Први који сиђе надимком беше Драганче... У млађим данима градски мангуп који се у том младалачком мангутирању негде заглибио па породицу коју је имао растурио. Сада се на Морави преиспитује где оману . Право име му је Драган . Драганче ,како га сви зову, је због његовог карактера и навике да се свима нађе у невољи, макар то било и на његову штету. Његов заразни смех, који је неко препознао у смеху из дечијег цртаћа пса Драгуљчета, је увек био под знаком питања. Нико није начисто да ли се он из срца смеје или се подсмева.Због тог смеха су га неки звали и Сковла, алудирајући на Драгуљчета из цртаћа и погрдног назива за остављене уличне псе. Ситан је иначе грађом али спретан, зато први са горње обале сиђе до

воде те припоможе Главоњи да и он сигурно сиђе. Главоња је први стигао на место окупљања на обали али је морао чекати остале да пристигну, беше к'о тенк тежак па му је требала и мала помоћ при спуштању до реке. Имао је сигурно око 150 кила. Сада је нешто и калирао, био је раније и тежи. Надимак, Главоња, му је из младости, из школских дана. Другари са којим је ишао у школу наденули су му надимак из очигледног разлога . Ако је ко седео иза њега , није било теорије да било шта препише или шта да види на табли од његових габарита и позамашне главе. Када је полазио у војску, шалили су се на његов рачун да за њега неће моћи да нађу шлем и да ће морати да криве фелну од камиона да би имао шта на главу да стави. Није се он љутио због шала на његов рачун, јер, и он се шалио на рачун других. Због његових шала а и због габарита, нико се није љутио. А ко би и смео да се љути. Иначе ,... једно је време радио као предузимач у

грађевини а онда се пребацио на кафеџијски посао у његовој кафани на градској пијаци. Када није на пецању, увек се може наћи у башти своје кафане. Сви аброви и дешавања са Мораве се управо у његовој кафани рашире у кругу пецароша и љубитеља Мораве, који кафану користе као неформално место окупљања.

Главоња је опрезно силазио стрмом обалом, придржавајући се за Драганчета и његове испружене руке, како се не би оклизнуо. Ако би се оклизнуо, ... не би ту било велике помоћи. И Драганче и Главоња очас би се нашли у реци. Остали риболовци би имали улепшан дан што би био догађај згодан за препричавање у главоњиној кафани. Такво рано јутатње купање би, уз додавање измишљених детаља, израсло у риболовачку анегдоту са низом измишљених и невероватних детаља.

Чим се Главоња безбедно смести на своје место, за њим опрезно крену Сима поштар. Он је стара кајла. На Морави је са најдужим стажом . Сада је пензионер и више не доставља пошту, само му је додатак имену остао. Потпуно се посветио реци на којој је налазио уточиште још из раних школских дана. Као дете, није волео школу и често бежао са часова. Да му отац батином не би сломио одбојност према школи, уточиште је још од тада налазио на обалама Мораве да би избегао заслужену казну. Јутрос је стигао са осталим риболовцима на време, није окаснио. Обично касни а када стигне, грлато се оглашавао, као да доставља пошту. То му је остало као навика из поштарског радног односа . Гласно је ословљавао сваког ког' види на пецању , као да је пошту или рачун донео. Тако је објављивао свој долазак. Многи од пецароша су му замерали такав долазак, ал' није било помоћи. Када би се Сима својим јаким поштарским гласом

најавио , увек би се неко од риболоваца
убо удицом на коју је постављао мамац. То
су болни убоди , врх удице нема где друго
да се забоду до у врхове јагодица прстију
,те уз јаук убоденог чује се и сочна псовка,
упућена што због бола удицом али и Сими
поштару , због кога је убод настао.

Дал' због година или шта, Сима поштар ,
још у врху обале, седе те се седећи поче
спуштати док је ногама испруженим
напред, управљао, држећи правац и кочећи
ногама да у воду не би завршио. Штапове
за пецање је држао у једној руци,
испруженој изнад главе док је пластичну
кантицу да осталим прибором држао у
другој. Тако се спусти до саме воде.

Некако се сместише на своја места,
опипавајући рукама по трави око себе, као
да уређују место к'о каква кокошка гнездо.
Горе на обали оста једино Влаха циганин.
Не'теде доле да сиђе за њима. Као какав
кибицер, чучну у врх обале. Одатле је

гледао риболовце испод њега , како се спремају да примене своје риболовачке тајне . Сима поштар, Драганче и Главоња су приметили да Влаха циганин не сиђе за њима . Није му било први пут а и добро су га знали те им не би чудно. И он је риболовац, само је сада проценио да је гужва и да је паметније да мало кибицује. Када би се прикључио, можда би нешто и упецао али би то било мало јер,..гужва је. Не би Морава дала више него што сме. Овако,. Влаха је решио мало да кибицује . Када остали нахватају рибе колико нахватају , остаће и за њега све што напецају а није им намера да носе кући.

Већ се разданило на реци. Још је рано , нема сунца али се види одакле ће да се појави. На средини реке , по неко младо кленче се праћне, реметећи равну површину Мораве. А она, као да је буди разиграна рибља млађ, умива се обданицом и спрема за надмудривање са

старим познаницима који су се већ
сместили на њеној обали.

На тренутак, друштво на обали се умирило ,
омађијано гледа у воду пред собом као да
чекају одговор од Мораве . Је ли прави
тренутак да се упусте у нови риболовачки
дан?.. Они су спремни да забаце удице ,
само, има ли река неку примедбу или
савет.

Ау!,- прену се Драганче.-за мало да
измалеришемо.

Остали га упитно погледаше,питајући се у
себи, шта им је то промакло. Не би ваљало
почети дан без да наздравимо , - настави
Драганче.- Никако без тога.Понесе ли неко
нешто да се прекрстимо?..

Главоња климну потврдно главом: - Имам
неку лошу ракију.

Лењо се пружи те руком и из свог ранца
извуче до врха напуњену пљоску са
ракијом. Одврну затварач пуне флаше,

прекрсти се и уз молитву „Боже помози“ , испи добар гутљај сиктеруше.

Сима поштар, нетремице гледајући Главоњин ритуал, испружи руку да прихвати пружену му пљоску, упита за ракију, као да му нешто значи:

-Каква је?...

Главоња се протресе по испијању првог гутљаја , ракија га је баш размрдала те значајно рече, извлачећи дубоки глас готово, не из грла него из желудца : Доообра!...

Одмери Сима поштар у руци пружену му пљоску, прекрсти се и уз ” Боже помози”, мало одсипа Морави да и она наздрави са њима, те испи и сам добар гутљај. Беше баш јака ракија те без коментара, са исколаченим очима, устаде и пружи флашу Драганчету који једва дочека да се и он осевапи. Прекрсти се, отпи гутљај, те као проверени пивац наврну и по други

пут. Није ни приметио да га остали
прекорно погледаше, ваљда се плашећи да
за њих ништа неће остати . Знају да му је
цуг велики.

Драганче, загледан у воду и са пљоском у
руци , замишљено мљацкаше и дуваше
као какав стручњак за анализу квалитета
ракије.

Шећеруша је,... али ,.. препек!... Осећа се и
нека травка забрљавка,.. ова ракија после
пола литра убија, к'о лопатом за'врат.

Немо' сам' тебе да бије за'врат,..дај мало и
мене, и ја да наздравим.- Јави се Влаха
циганин са места кибицера на обали. – Да
вас не бије малер.

Драганче, прво одсипа мало у реку, пружи
се те дода пљоску Влахи.

Влаха једва дочека,..одврну чеп флаше,
дланом прекри грлић да се не проспе те је
изврну наопако како би му ракија оквасила
длан.Исправи наново флашу а оквашеном

руком истрља испод оба ува. Да се
намирише и освежи ракијом. Онда, наврну
и испи гутљај, протресајући се од жестине .

Драганче, Главоња и Сима поштар си
имали прилике и раније да виде његов
ритуал али , отпратише га и сада.

-Хе хе хе. - Оте се Драганчетов прикривен
смех који покушаше да сакрије дланом.
Главоња се окрете ка њему, као, прекорно
га погледа. И он би се насмејао ал' се
суздржа те, одбруси Драганчету због мале
непристојности: Што се смејеш к'о
Сковла!?!.. 'оће човек да се уреди,...шта је
ту смешно.

Ниси у праву Главоња. -Прикључи се и
Сима поштар, а све озбиљан. Ако му је до
хигијене, нек' уђе у реку. Види како је
бистра од ране зоре. Може да се запере ко
човек. После нек' се мирише.

Ако, ако. Терајте ви зајебанцију сас
мене,...огласи се Влаха чућећи поврх

обале, њима изнад главе . Мене ме зајебавате а не види Главоња да му риба потопила пловак.

Виде и Главоња потопљен пловак , узе своју пецаљку једном руком ,опрезно, пазећи да не цимне превише струну и уплаши рибу ако се закачила за удицу.

Хоће риба и да се умири кад загризе и види да је налетела на удицу.Сачека мало , попусти мамац, кол'ко да се пловак поврати на површину воде. Када схвати да се наватала,нагло јурне ко луда , тамо- амо, не би ли се некако спасила. Можда и упали такав покушај бега , али, штап за пецање је ипак у рукама правог мајстора. Главоња виде где то риба вози пловак, цимну контру и заврши надмудривање. Сви на обали ћуте и чекају да виде шта ће то Главоња из воде да извуче. Он брзо намота струну те довуче ловину до свог миридова, који вешто подметну слободном руком под упецану рибу.

Лепо кленче. – огласи се Сима поштар.

Брат брату ,... четврт кила. – процени га од
ока Драганче те се маши за горњи џеп
прслука и извуче кутију са дуваном и
упаљачем. Упецано кленче се испраћакало
и сигурно је сву рибу око себе разјурило .
Паметно је направити паузу и примирити се
уз по један дуван док се рибе не смире и
забораве на риболовце.

Главоња руком извади упецано кленче из
миридова, осмотри га пар
тренутака, одмери у шаци и кроз осмех
закључи: Баш штета...

Сима поштар и Драганче су знали за
ритуал који је имао Главоња ал' Влахи
Циганину би криво кад виде како Главоња
нежно спусти у реку тек упецано кленче.

Што га брате мени не даде него га врну у
Мораву. Моји би се Циганчићи таман
омастили за ручак. Греота брате. Лепо
парче. И ако је кленчић већ био у води,

Влахо циганин настави са причом, морао је своју причу да заврши. Такав је то човек,.. брбљив. Да случајно и следећа упецана риба не буде враћена у воду .

Главоња ,сетним погледом испрати пуштену рибу. Она, као да не верује, опрезно се изгуби у јутарње таласање Мораве . Пољупцем у врхове прстију он се поздрави са кленчетом ко са нај рођенијим те се окрену Влахи, да му појасни то што уради:

Не разумеш ти то Влахо. Сад' ће кленче да оде код матере и оца и све да исприча шта му се десило... Како се пређе , залете на мамац , би упецано.. Како га мајстор извади из воде ,очи у очи са њим се погледа, ослободи га удице и уз поздравни пољубац врати назад у реку... Када им то исприча, отац, матер и остала многобројна рибља фамилија ће од њега да траже да им покаже место где се то чудо десило и која то будала би. Е,.. кад их кленче доведе и

сви се окупе,... тад' наступамо ми,..
риболовци... Разумеш!..

Влахо, кога је чућећи положај у врху обале
већ поприлично заморио, устаде да
протегне ноге, отресе их мало те се опет
спусти скроз до земље и седе. Чуо је он
добро шта Главоња исприча и би му јасно у
ком је правцу разговор кренуо. Када је већ
зајебанција, ред је да се и он укључи.

Е, да се кладимо да кленче не сме да оде
код оца и матере. – упре кажипрстом Влаха
у правцу Главоње, чикајући га да му
одговори.

А што не сме да оде код родитеља?,- би
као изненађен Главоња.

‘Ће га осете да базди на ракију,... било
кленче пијано кад налетело на удицу,..- би
конкретан Влаха циганин.

Како било пијано?.. зачуди се Главоња .

Ништа се мање не изненадише Драганче и Сима поштар.

Шта се ишчуђавате... покуша да објасни Влаха , увлачећи главу у своја подигнута рамена и пруживши руке испред себе ка Сими и Драганчету да би био уверљивији. - Кад' дођосмо 'ел се помолисмо и прекрстисмо уз ракију ,.. за добар улов!..

Јесмо,јесмо!.. у глас се остали сложише ,још не схватајући шта им то Влаха говори!..

А 'ел сунусмо ракију у Мораву ... Сунусмо,.. ваља се,... и то коџа сунусмо.- настави Влаха са објашњавањем.

А где клен живи?,.. у води. Налетело кленче на јаку ракију , забрљавило и тако шулаво, правац Главоњи на удицу.

Погледаше се Драганче и Сима поштар, па обојица, већ поприлично спремни на смех, погледаше ка Главоњи.

Он,гледа у воду , криви главу лево-десно,
као да се преиспитује. Не верује шта му
Влаха говори али на крају рече:

‘Ел ово Влаха мене клевеће ,... да на моју
удицу налићу само пијане рибе?.. Мада,...
више ми вуче на то да ме зајебава?.

Мирна вода Мораве , ко да се мало
заталасала. И она би да се смеје, хтела би
да прекине јутарњу озбиљност те се,
таласањем припрема за наступајући смех
са Симом и Драганчетом који би да пукну
ал’ се још суздржавају .

Можда је Влаха и у праву. – рече као за себе
Главоња . Још увек је озбиљан али се и он
суздржавао да се не засмеје .

Ту би крај. Драганче и Сима више нису
могли да се суздрже . Праснуше у смех.
Смех се муњевито рашири површином
реке , узводно, и низводно од њих. Од
смејања су и ваздух изгубили , устадоше да
се мало исправе и ваздухом напуне плућа.

Драганче, на ногама имаше гумене
рибарске чизме, оклизну се и једном ногом
загази до појаса у воду. Не прекидајући да
се заразно смеје, руком се ухвати за
извирели корен стабла на самој обали.
Корен се спустио до воде да стабло не би
жедно остало . Сада, коренче помаже
засмејаном Драганчету.

Једем ти смејање... За мало да се удавим.-
кроз смех проговори Драганче ,
покушавајући да се извуче из воде.

И Главоња, који се засмејао , зацени се
када виде да је Драганче завршио у води.
Због тежине није могао лако устати те се за
ваздух избори тако што се навали леђима
на обалу.

Сима поштар, устаде , наново седе , те
залече на бок , ударајући кроз смех руком
у обалу.

То потраја неко време док се не прибрасе .
Дође и време да се разјасни ситуација
које доведе до непредвиђивих догађања.

Главоња се прибраса , погледом добро
одмери сваког те отпоче , кобајаги
озбиљним тоном.Обрати се Влахи :

Направи нам брате хаос... Унео си сумњу у
моје риболовачке квалитете... Директно ме
клевећеш да могу да ухватим само пијано
кленче... Сад' ће да пукне брука и у кафани
ће да ми наручују пијаног шарана,.. а ја то
немам на менију. Моја жена то незна да
спрема. Сад' сам брате у дилеми. Ил' да
мењам жену за неку млађу, што зна да
припрема пијаног шарана, ил' да ову
садашњу шаљем на курс, да се мало доучи.
Нисам начисто шта да радим.

Драганче,.. за мало да нам се удави . Упаде
у воду са чизмама а знаш да их никада не
изува и пере . Њему , кад оде у госте , не
дозвољавају да се изује.Обувеног , ко

господина га госте, да се не би погушили
када би се изуо. Јел' тако Драганче.

Све је тако,.. сложи се уозбиљен Драганче:

Ако би се изуо , мало ко би претекао.
Проверени бојни отров. Убија на месту.

А како си ти претек'о?..-би заинтересован
Влаха.

Навикавао сам се од малена.Тотална
адаптација. Само ја могу да претекнем.

- рече Драганче док је изувао чизму којом је
загазио у воду,како би је оцедио и осушио.

Сима поштар, већ уозбиљен, загледао се у
реку, тражећи згодно место где би забацио
своју удицу на којој је закачио овећег
ровца као мамац. Кад је био сигуран у своје
избор места, изви се штапом иза
главе,ухвати замах и набаци мамац по сред
Мораве.

Главоња, такође забаци али ту пред
собом.Намерио се на ситнији рибу јер му

треба кедер за други штап. Хоће живим мамцем да хвата але од рибетина које су негде на дну и чекају да буду упецане. Али, ни те рибе нису глупе. И са њима се знањем и лукавством треба изборити и надмудривати. А Морава, она је лукави неми посматрач , навија мало за једну, мало за другу страну.

Драганче, се темељно сређивао после непланираног јутарњег купања у реци. Штапови за пецање су му распоређени и при руци. Ако му заигра који пловак и налети риба, макар и она пијана, он је увек спреман .

Влаха циганин је на обали, стрпљиво чека хоће ли бити нешто и за њега, онако, муфте. Скроз се испружио испод стабла на обали. Прекрстио ногама. Тако лежи а опуштено му вири из устију нека травка којом се додатно смирује грицкањем исте . У рукама му је искуцани папир , документ, који наново исчитава по стоти пут.

Пристигла му пријава из милиције.
Комшија из улице га пријавио за крађу.
Тужи га да му је украо дрва за огрев из
дворишта. Чита Влаха , не може да верује:

Дал' је овај нормалан?.. У тужби је навео
да се “Влаха циганин” распитивао у
комшилуку, где је „он“ нашао да купи тако
лепа дрва за зиму.

И јесам се распитивао,... што да не
питам,...јел' забрањено . Али,... што ме тужи
за крађу !.. Нема доказа да сам ја украо
дрва... За то 'ће се носимо по судовима.
'Ћу га ољуштим ко репу. За ту реч 'ћу му
дебело наплатим... И други се греју на
дрва!.. И њима треба огрев за зиму... Ко да
само Влаха краде дрва. А ја,.. нисам украо
та дрва!.. Знам да нисам !... Сви поштени а
Влаха краде дрва. Пази мајку му!..

Скрену поглед Влаха са пријаве и загледа
се у Мораву . Да му она припомогне ако

може. Да му мало разбистри мисли и укаже,.. ко би то могао да украде дрва.

Тако замишљеног, трже га крцкање и ломљење гранчица и грана у непрозирном густишу од растиња и жбуња , одмах лево од њега ,... баш близу.

Уплашено се диже, брзо склопи тужбу , стави је у задњи џеп од панталона, послушну још једном у правцу одакле се чуло то ломљење гранчица.Када чу да је крцкање све ближе, слете се ,ниже доле до другара који пецаше.

Њима би неочекиван његов брзи силазак , погледаше га зачуђено.

Драганче скида упецану рибу са удице, те, када скину и стави у чуварку, упита Влаху:

Шта ти би?. Што се тако стрмоглави код нас?.. Где то гори?..

Влаха унезверено гледа у њега, потом у густиш и жбуње на обали и једва изусту:

Нека санџама,.. ломи грање у жбуњу.

И Главоња се окрену у правцу одакле се
чуло ломљење грана. Сав озбиљан обрати
се Влахи:

Нешто иде,..право овамо.. Ти побеже
Влахо,.. право код нас?.. И нас да из'еде та
твоја санџама.

Па где ћу ,.. -Појада се Влаха - заједно смо
јачи. Овако ђутуре, 'ће се одбранимо. Не
иде сам да загинем.

И Сима поштар се придиже да види шта је.
Он је човек у годинама и има старачку
далековидост, можда то помогне да
разјасни ситуацију. Загледа се у правцу
жбуња из ког се чуло ломљење грана,
зашкиљи очима и насмеја се:

Ево ти Влахо твоје санџаме.И није санџама
,.. мечка је, ма јок, медвед !..

‘Ел кажем ја.-сложи се Влаха. Није санџама ал’ нека сотона јесте. Где од медведа сад да бегамо?.. Само у воду.

Тек се тада засмеја Сима и покуша да смири уплашеног Влаху:

Ма није медвед,.. Јаје,наш Јаје .

Јаје је риболовац као и они. Надимак му је од презимена Јајић,иначе, зове се Срђан. Он је од оних риболоваца који воле да буду сами. Долази пре свих, сакрије се у неки буџак на обали и чека да налети неопрезни сом. Само сомове пеца. А огроман је човек,.. има га близу два метра. К'о медвед је, свака шумска стаза му је уска и кад год таквим стазама пролази, на далеко се чује.

Сигурно је узводно ‘ватао сомовину.-
настави Сима.

Лакнуло Влахи:

Их бре,.. знам Јајета. Комшија ми, из краја...
Ал’ ме препаде,.. искида ме.

Гледа га Главоња , сумњичаво вртећи
главом, те му рече:

Влахо,.. за све си рођен, ал' за крађу ниси...
Много си брате плашљив. Прецрко би од
страха само да те неко случајно погледа
кад' си у штети. А када би те ухватили на
делу,..не могу ни да замислим шта би било
са тобом.

И ја то кажем,- сложи се Влаха тишим
гласом.- Али ови у милицији, ко да су се
претплатити на мене. Мало-мало па ето
их... Не мог' се одкачим од њих.

Јаје пристиже до њих и јави им се :

Здраво друштво... Гризе ли што?..

Гризе,гризе. – одговори му Драганче. -
Него ,.. уплаши нам Влаху. Прецепи се , за
мало да прецркне од страха.

Јаје би знатижељан те се обрати Влахи:

Ти се,.. комшија,.. од мене уплаши,..а ?

Када је чуо како се пробијаш кроз грање,
прво је мислио да си санџама.. Кад' си
приш'о ближе, посумњао је да долази
мечка... Тек када те је видео , тек се тада
прибрао. – описа догађање Главоња .

У комшија,.. па зар ти баш изгледам ко
мечка?... Од мене да се уплашиш?..

Покуша Јаје да среди ситуацију. Извади из
ранца кесу до пола пуну ситном рибом коју
је успут наватао а коју је намеравао и овако
мачкама успут да да. Пружи кесу Влахи у
знак извињења што га уплаши... Нахватао
је Јаје и три солидна сомића. Два сомића
до три кила, трећи ,.. од ока,.. око пет.
Красе му бициклу којом је и он у рибу
пошао. А репови им се по земљи вуку.

Сам рибу Јаје и не једе. Однеће их Ташку
кафеџији . За свеже упецану рибу за
кафану, увек добро плаћа.. Ту ће Јаје да се
овајди, пашће му лепа пара за лепу
сомовину.

Влаха је у руци одмеравао кесу са рибом коју доби. Биће доброг ручка за његове Циганчиће. И за ближу фамилију, ако их позове на част.

Јутро је ухватило залет и добро одмакло. Риболовачко друштво, које га је својим доласком пре сванућа најавило, напунило је своје чуварке рибом.

Нису задовољни оним што упецаше ,..у главном је то ситнурија, али , кад пођу са реке , бар ће имати нове риболовачке анегдоте коју ће препричавати у главоњиној кафани . Колегама,другим риболовцима, који као и они воле Мораву и дружење са њом, биће забавно да чују и коју нову причу. Такве приче се, док стигну до кафане,прошире и детаљима који се успут измисле.Риболовци су маштовити људи.

Нај важније је да је за Влаху био севап. Добио је он свој муфте део,.. а, без њега би

сигурно било мање забавно риболовачко
јутро.

Такви су то људи, увек међу собом поделе
на равне делове, и смех , и радост, и тугу.
Наравно и улов , ма колики био.

Крај.

